

ללאור בימים
א עורכת-דין; חובבת
וזולה, ופירסמה לא מכבר
ובעיקר: היא זכתה בפירסומה הפומבי הראשון בזכות
מן שהיה לה עם קצין בכיר בצה"ל, לא אלוף אלא רב-אלוף.

משורר זקם וידידה
השיר נאמן לכותרת!

סופרת מור

„אני לא מאושרת מהפירסום...”

לפני 15 שנים חוללה הדסה מור סערה בצמרת המדינה, כאשר פירסמה את רומן-הבתולים שלה, דרכים לוחטות. על עטיפת הספר נכתב אז: „עלילתו מתרקמת על רקע מציאותה הממשית של ישראל בשנים האחרונות.” ואומנם, למרות שגרי בורי הרומן של הדסה מור כונו בשמות פיקטיוויים, ויהתה אותם מייד המדינה כולה. שכן, הרומן שכתבה הדסה מור לא היה אלא שיחזור אוטוביוגרפי של עלילת-אהבים שאירעה לה עצמה.

גיבורת הספר היתה בחורה, הגר מירוז, בת עיר-הכינרת המשרתת בצה"ל כמורה, ומתאהבת על סף שיתורה בסגור אלוף. הוא מתגרש ביגללה מאשתו, עוזב את ביתו ואת שתי בנותיו ונושא אותה לאשה. אחרי נישואיה הולכת הגר ללמוד באוניברסיטה בירושלים, שם היא פוגשת במתי ניב, מנהל מיפעל המים הארצי, שהוא בעל עבר קרבי מפואר בצה"ל. מתי הוא חבר-רמילדות של בעלה, עובדה שאינה מפריעה לו לגזול ממנו את אשתו הצעירה, לאנוס אותה — ולאחר-מכן לתנות עימה אהבים במשך תקופה מסויימת.

כאשר מגלה הבעל מה שעולל לו חברו ואת בגידתה של אשתו, הוא שולח מיכתבים לחבר שבגד בו, לאשה ולראשי המדינה.

מתי ניב שברומן לא היה אלא משה דיין, שהשתחרר באותה תקופה מתפקידו כרמטכ"ל צה"ל וניסה את כוחו בלימודים באוניברסיטה. הפרשה אירעה במציאות בחייה של הדסה מור, שבעלה הנכבד מיכתבי זעם וכאב אל ראשה-ממשלה דויד בן-גוריון, לאה כפטרונו של מאהבה של אשתו.

הפרשה במלואה זכתה בפירסום פומבי רק עם גירושיו של משה דיין מאשתו הראשונה, בעת שפורסמו המיכתבים ששיגר בשעתו בעלה של הדסה מור אל דויד בן-גוריון. אז גם הסתבר, שכתוצאה מאותה פרשה התגלע קרע עמוק בחיי המישפחה של משה דיין, והוא שהיה אחד הגורמים שהביאו בסופו של דבר לגירושיו כעבור עשר שנים לערך.

(המשך בעמוד 36)

אריה זקם אשה משוחררת

יש לה פֶּרְטִיס וְעֵלְיו מְדַפֵּס „עו"ד",
צִיּוֹר שֶׁמֶן עַל הַקִּיר מַעֲשֶׂה דִּיהַ,
כּוֹתֶבֶת לַעֲתוֹן עַל גִּדּוֹל יְלָדִים,
וְחֹלְמַת אֲלוּפִים וְאֲלוּף נְעוּרֶיהָ.
הֵבֵן כֶּבֶד יֵצֵא וְנִכְנֵס לְצִבְאָ,
מִמָּקֵם הַיֵּטֵב בְּמִשְׁרַד הַמוֹנֵעַ
שְׁרוֹת מִיָּזַע (כָּאן כָּאן בְּסִכִּיבָה),
אֵךְ כְּשֶׁבָגַד קָל מוֹסֵר מַעֲלִיָּה
וְעֵרֵב מִזְרַח תְּכוּנִי וְכַחֲלַחַל
בַּפְּנוֹת חֲדָרָה מִכְּחִיל וְשׁוֹקֵעַ
גִּבְר מְקַרֵּי שָׁקֵם מִתְּסַכֵּל
אוֹמֵר „הִיָּה טוֹב” וְנִמְנָה עַל שׁוֹנְאִיָּה,
עִם קִמְטִים פְּנִ"ל בַּצּוֹאֵר הַגִּירָאָף
וְצִלְלִים שֶׁל בְּלוֹז סִכִּיב הַפָּה וְהָאָף.

השיר

„קולאז' של פרטים...”

ק לעיתים רחוקות מצליח שיר לעורר סערה בחוגי הבהמה הישראלית. השבוע התחוללה סערה מעין זו. היה זה אחרי שבמוסף הסיפרותי של היומן הארץ, התפרסם שירו של המשורר והפרופסור לסיפרות אנגלית אריה זקם, שנשא את השם אשה משוחררת.

לכאורה היה זה שיר תמים, שבאמצעותו ניסה המשורר לצייר דיוקן אירוני של אשה ישראלית משוחררת. אולם חובבי השירה שעיינו ביצירתו של זקם, פקחו את עיניהם בתדהמה למיקרא תיאורה של האשה בשירו. בניגוד למינהגם של משוררים, הפעם לא הותיר המשורר מקום רב לדימיון באשר לזהותה של גיבורת שירו. הוא תיאר אותה כעורכת-דין, כציירת, כמי שכר תבת בעיתון על גידול ילדים, וחולמת על אלופים כשבנה מתגייס לצבא.

לד...
השי...
לה, וכן לוחשיש...
את סוחריה-הסמים בבדיקת החומר. כמו-כן
נמצא בארנקה סך של 11 אלף לירות.
המועצה הישראלית. חביב אבוזמיל (32).
גבר בריא-גוף בעל מועדון ברחוב הירקון
בתל-אביב ואשתו הנאה, חטובת-הגיוורה,
נהגו באלימות כלפי השוטרים — הם
קיללו אותם, וחביב אף בעט באחד מהם.
לבסוף הורגעו השניים. חביב אבוזמיל
נעצר עד תום ההליכים המישפטיים, ואילו
אשתו שוחררה בערבות.
במשך התקופה שעד מאי '78 עשתה
התביעה ימים ויללות באיטוף חומר ה-
ראיות, כדי להביא לענישת הנאשמים.
במישפט שנערך, לסירוגין, בפני השופט
שמואל קוורט, טען אבוזמיל כי החזיק
בחומר ברשות לשימושו האישי, מאחר
שעבר טיפול גמילה מסמים. אשתו טענה
כי לא ידוע לה דבר על הסמים.
הקלה לאשה. לטענתו של חביב, קיבל
את הסמים מאדם שפגש בבית-קפה בפה,
וזה הציע לעזור לו להיגמל ומכר לו את
החומר.
התביעה הצליחה להפריך את טענות ה-
נאשמים. בהוכחה, כי כמות הסם שנמצאה
בדירה היתה מיסחרית, וכי אשתו של חביב
דעה על כל הנעשה.

פרקליטה נקדימון

שנתיים? לא מספיק!

ביום הראשון השבוע קבע גור-דינים של
הנאשמים. חביב אבוזמיל נאשם באחזקת
סמים ללא היתר, ובתקיפת והעלבת שוטרי
אשתו רינה הואשמה רק באחזקת סמים
ובהעלבת שוטר. הוקל בעונשה, בשל היות
תה אם לילדה בגיל הגן, הוטל עליה קנס
בסך 100 אלף לירות או ארבעה חודשי
מאסר ועוד שלושה חודשי מאסר על-כף-
התובעת, זהבה נקדימון, לא הסתפק
בגור-דין זה. „העונש חורג בקלותו מ-
גיות הענישה הנהוגה היום,” אמרה
נקדימון עומדת עתה לפנות לבית-
פט העליון, ולערער על גור-הדין.